

Čtete také

KRIZE EVROPY

Úkol pro českou vládu: Sledovat britské požadavky na reformu EU

KULTURA

Starosta Berlína: Kultura je vedle vědy jedním z pilířů města

FRANCIE

Deset až třicet procent lidí dokáže vzdorovat zlu

VELKÁ BRITANIE

ZAPAD
SVOBODA
POLITIKA
EVROPA
ŠVÝCARSKO
LITERATURA
KONZERVATISMUS
ŠKOLSTVÍ
RASISMUS
IMIGRACE
SVOBODA PROJEVU

FACEBOOK

TWITTER

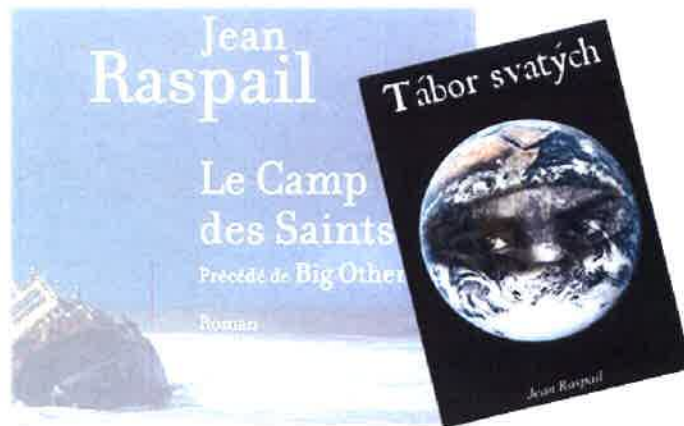
PŘEPOSLAT

TISK

Nepravdivé obviňování z rasismu ničí nevinné lidi

Těm, kdo nepravdivě volají „rasismus, rasismus!“, se může stát, že až si pro ně přijdou skuteční rasisté a oni to znovu začnou volat, nikdo jim to nebude věřit. V tom spočívá význam knih, jako je dystopický román Jeana Raspaila *Tábor svatých* z roku 1973, jenž v důsledku uprchlické krize nabyl na aktuálnosti.

[CIVILIZACE](#) Roman Joch 4.11.2015

Jean Raspail, *Tábor svatých* | foto: Montáž Richard Cortés, Česká pozice

Jean Raspail, francouzský cestovatel a spisovatel, který se letos dožil 90 let, v roce 1981 získal cenu Francouzské akademie za román o (smyšleném) králi Patagonie – v letech 1950 až 1953 vedl automobilovou výpravu, které projela celou Ameriku od Ohňové země na jihu až po Aljašku na severu. V roce 2000 dokonce kandidoval na člena této akademie – získal sice nejvyšší počet hlasů, ale nikoli potřebnou nadpoloviční většinu.

Raspailovou nejslavnější a nejkontroverznější knihou, kterou napsal před 42 lety a v níž předpověděl masivní nenásilnou invazi imigrantů do Evropy, její vnitřní rozklad a zánik západní civilizace, je futuristický, dystopický román *Tábor svatých*, jenž vyšel francouzsky poprvé v roce 1973 pod titulem *Le Camp des Saints*, česky pak v roce 2009. Někteří jej považují za rasistický,

AUTOR

Roman Joch

[O AUTOROVÍ](#) [VZKAZ REDAKCI](#)
[DALŠÍ AUTOROVY ČLÁNKY](#)

Američané ztratili svobodu smát se etnickým vtípům

21.10.2015 - 16.58

Ne povinné předškolní docházce od pěti let!

19.10.2015 - 14.13

Imigrační zákon USA po 50 let: Ponaučení pro dnešní Evropu

15.10.2015 - 16.28

Fenomén Trump mění americkou pravici

9.10.2015 - 13.22

[STARŠÍ ČLÁNKY](#) [RSS AUTORA](#)

jiní za prorocký a srovnatelný s díly [1984](#) George Orwella a [Konec civilizace](#) Aldouse Huxleyho. Po vypuknutí arabského jara v roce 2011 se z Raspailova románu stal bestseller.

Imigranti versus civilizace

Zápletka tohoto dystopického románu je jednoduchá. Belgický konzulát v indické Kalkatě během hladomoru nabídne adopce indických dětí. Poté, co zoufalí chudí rodiče, kteří chtějí lepší život pro své děti, zaplní konzulát, Belgie couvne, načež rozzuřený dav konzula ušlape. Místní guru pak vyzve lidi, aby se zmocnili lodí, odpluli do Evropy a vzali si, co chtějí, ale na rozdíl od Evropanů nemají.

Tisíc lodí zamíří k Azurovému pobřeží, přičemž ve Francii se diskutuje, zda je potopit, nebo invazi neozbrojených nebožáků akceptovat. Pokrokáři včetně katolických biskupů souhlasí s druhou možností, jiní pochybují. Milion neozbrojených ilegálních imigrantů si chce vzít evropské bohatství, ale neasimilovat se do této kultury. Zastavit je by znamenalo usmrtit tyto imigranty. Vpustit je do západní civilizace by znamenalo usmrtit ji.

Vojáci odmítají střilet do bezbranných, hladových, zavšivených, zpocených a páchnoucích nebožáků, kteří po vylovení postupují na sever, přičemž pokrokáře, kteří je na pobřeží vítají, ušlapou. Původní francouzské obyvatelstvo prchá z Riviéry. Úspěch těchto imigrantů povzbudí chudé lidi na celém světě. Další lodě vyplouvají z Djakarty v Indonésii, Karáčí v Pákistánu, Konakry v západní Africe a znovu z Kalkaty s cílem Evropa, Austrálie, Nový Zéland a Severní Amerika.

Provokace

Úspěch první imigrační vlny povzbudí černochoy v newyorském Harlemu k obsazení Manhattanu. Primátor města je přinucen ubytovat ve své rezidenci černošské rodiny, britská královna oženit svého syna s Pákistánkou. Sibiř proti masové invazi Číňanů nakonec brání jediný opilý ruský generál, ale neubrání.

Imigrační vlna zaplaví celou Evropu. Vzdoruje pouze hornaté Švýcarsko, jež brání své hranice. Jako „zlotřilý stát“ ho však nakonec „mezinárodní společenství“ donutí otevřít se a proměnit v zemi jako každá jiná. Západní civilizace bílého muže a bílých žen zaniká. Pět set let expandovala, nyní se hrotí.

Milion
neozbrojených
ilegálních
imigrantů si chce
vzít evropské
bohatství, ale
neasimilovat se do
této kultury.
Zastavit je by
znamenalo usmrtit
tyto imigranty.
Vpustit je do
západní civilizace
by znamenalo
usmrtit ji.

Sedm set milionů bělochů nemá šanci proti pěti miliardám příslušníků tmavších ras – taková byla demografická situace před 40 lety. Bílá rasa podlehne a zanikne, k čemuž ji vedou principy její civilizace – neochota střílet do neozbrojených imigrantů, kteří masově přicházejí vzít si její bohatství a země.

Raspail provokuje, přičemž neskrývá, že jeho sympatie jsou na straně Západu – politickým přesvědčením katolický monarchista ale imigranty neodsuzuje. Kdo by také mohl odsuzovat lidi, kteří jen chtějí lepší život pro sebe i své děti a vzít si, co chtějí či potřebují? Proto se ani ti, co mají, nebrání.

Raspail nejen provokuje, ale i nadsazuje. Masová imigrace takových gigantických rozměrů je málo pravděpodobná a nejspíše nerealistická. Rovněž není zřejmé, že by se Evropané masové imigraci nebránili a neuzavřeli své hranice.

Rozumný názor

Poté, co kanadský novinář Mark Steyn v roce 2006 zveřejnil knihu [America Alone: The End of the World as We Know It](#) (Osamocená Amerika. Konec světa, jak jej známe), jejíž hlavní tezí je, že v důsledku demografických trendů se během 21. století Evropa i Rusko stanou většinově islámské a USA zůstanou jako představitel západní civilizace samy, plukovník Ralph Peters ve svém článku napsal, že tomuto scénáři nevěří.

Pokud by totiž procento muslimů v Evropě narůstalo, z její historie vyplývá, že by zřejmě rozpoutala genocidu, a americké válečné lodě by musely (zbytky) evropské muslimské populace z přístavů, jako je Belfast, Brest či Brindisi, evakuovat do bezpečí v severní Africe. To je sice také nadsazené tvrzení, ale Peters má pravdu, že tolerance Evropanů vůči masové imigraci má meze.

Při posuzování otázky imigrace bychom si měli především uvědomit jeden její paradox. Imigranti utíkají před politickou kulturou (civilizací), která jim neumožňuje dobrý život, do civilizace, která jim jej umožňuje. Pokud je jich málo, integrují se do ní a často jí i obohatí, je-li jich však mnoho, přinesou do ní svou politickou kulturu, před kterou utíkají. To

Raspail provokuje, přičemž neskrývá, že jeho sympatie jsou na straně Západu – politickým přesvědčením katolický monarchista ale imigranty neodsuzuje

Rozumný názor nepožaduje nulovou imigraci, úplné uzavření země, ale ani opačnou možnost – otevření hranic či jejich zrušení a pozvání celého světa. Prozíravý názor na imigraci

však civilizaci, do které imigrují, změní, poškodí a může i zničit, čímž odpadá důvod do ní imigrovat.

je někde mezi těmito dvěma extrémy.

Z toho vyplývá, že v případě migrace je největší politickou ctností rozvážnost, rozumnost, prozíravost, tedy prudentia. Rozumný názor nepožaduje nulovou migraci, úplné uzavření země, ale ani opačnou možnost – otevření hranic či jejich zrušení a pozvání celého světa. Prozíravý názor na migraci je někde mezi těmito dvěma extrémy.

Otázka rasy

Raspail rovněž příliš identifikuje západní civilizaci s bílou rasou. Není totiž definovaná rasou, nýbrž kulturou, včetně té politické. Je to civilizace židovsko-křesťanské morálky a hodnot, řecké racionality, římského práva a anglosaského osvícenského politického liberalismu. Proto je i ten nejčernější antikomunistický křesťanský Kubánek či Angolan lepším a plnohodnotným členem západní civilizace než nějaký liliově bílý a blondatý nordický neonacista nebo ruský neokomunistický neoimperialista.

Největší hodnotou Raspailovy knihy je přímočarost, s níž směřuje k jádru problému a otevřenost až odvahy, pokud jde o téma rasy. To je na Západě citlivé téma, až tabu, a mnoho kariér čestných lidí zničilo falešná obvinění z rasismu daná přecitlivělostí, což je nedůstojné svobodných lidí.

O rase či o příslušnicích tmavších ras, než je naše, bychom měli mluvit svobodně jako o čemkoli jiném. O to více, že rasa není objektivní či důležitou kategorií, ale naprosto nahodilá. Mnohem důležitější je kultura, včetně té politické, hodnoty a přesvědčení – politické i náboženské. Rasisté skutečně existují, ale většina nařčení z rasismu v dnešní západní společnosti je falešná. Příkladů jsou stovky, uvedu dva, shodou okolností z Británie.

O rase či o příslušnicích tmavších ras, než je naše, bychom měli mluvit svobodně jako o čemkoli jiném. O to více, že rasa není objektivní či důležitou kategorií, ale naprosto nahodilá.

Případ Enocha Powella

Enoch Powell (1912–1998) byl klasický filolog, konzervativní politik, v letech 1960 až 1963 ministr zdravotnictví a v období 1965 až 1968 stínový ministr obrany za konzervativce. V dubnu 1968 měl projev v Birminghamu, který vešel do dějin jako „projev o řekách plných krve“, přestože tento výrok v něm nezazněl.

Odmítl v něm nadměrnou imigraci do Británie z jejích bývalých kolonií na indickém subkontinentu a v Karibiku a v závěru citoval z Vergiliový Aeneidy, že vzhlíží s obavami k budoucnosti a jako Říman vidí „řeku Tiberu zpěněnou množstvím krve“. Šlo tedy o básnický příměr a Powell nepředpovídal krveprolití v Británii.

Byl však nařčen z rasismu, přestože ve svém projevu kritizoval spíše tehdejší

labouristickou vládu a její návrh antidiskriminačního zákona než imigranty. Lídr konzervativců Ted Heath ho následně okamžitě vyhodil ze stínového kabinetu a Powell byl až do roku 1987 řadovým poslancem. Tím byla zničena kariéra příštího ministra a možná i premiéra, přičemž s jeho názorem na imigraci a její počet souhlasilo 74 procent Britů.

Imigrace je politická otázka jako každá jiná. Stejně jako není povinností mít stejný názor na výši daní, neměl by jí ani být stejný názor na počet imigrantů přijatých za rok. Měli bychom mít svobodu vyjádřit jakýkoli názor – někdo si může přát spíše více imigrantů, jiný spíše méně, přičemž ani jeden z obou názorů není zavrženíhodný.

Článek Raye Honeyforda

Druhý příklad se týká Rogera Scrutona, filozofa, konzervativce a člověk, který má velkou zásluhu za organizování podzemní univerzity v komunistickém Československu na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let 20. století.

Scruton v roce 1982 založil časopis The Salisbury Review, jehož byl šéfredaktorem až do roku 2002 a který prosazoval základní hodnoty konzervatismu a zároveň kritizoval módní trendy této doby, jako bylo hnutí za mír a jaderné odzbrojení, rovnostářství, feminismus, pomoc třetímu světu, multikulturalismus a modernismus v umění.

Časopis v roce 1984 zveřejnil článek Raye Honeyforda,

Britský konzervativní politik Enoch Powell byl nařčen z rasismu, přestože ve svém projevu kritizoval spíše tehdejší labouristickou vládu a její návrh antidiskriminačního zákona než imigranty

Ray Honeyford, ředitel střední školy v severoanglickém Bradfordu, ve svém článku kritizoval multikulturalismus na britských školách, protože děti imigrantů z indického subkontinentu se neučí anglicky,

ředitele střední školy v severoanglickém Bradfordu, který kritizoval tehdejší multikulturalismus na britských školách, protože děti imigrantů z indického subkontinentu se neučí anglicky, nýbrž v jazyku urdu, což vede k jejich menším znalostem.

nýbrž v jazyku urdu

Honeyford byl označen za rasistu a tehdejší labouristický starosta Bradfordu Mohammed Adží – původem Pákistánec – ho propustil. Soud následně konstatoval, že byl propuštěn nezákonně a vrátil ho zpět na post ředitele školy. Poté však byl vystaven zastrašování, žil pod policejní ochranou a nakonec se rozhodl předčasně odejít do důchodu.

Roger Scruton a The Salisbury Rerview

Dnes se má za to, že Honeyford měl pravdu. Pro děti – a nejen imigrantského původu – má zásadní význam naučit se jazyk země, v níž vyrůstají a žijí. Je to zásadní pro jejich integraci do společnosti, získání kvalitního vzdělání a i pro úspěch na trhu práce. V roce 2006 Roger Scruton ve své autobiografii [Gentle Regrets](#) (Mírná lítost) napsal: „Ray Honeyford byl označen za rasistu, strašně zostuzován a nakonec vyhozen, protože řekl, co dnes každý považuje za pravdu.“

Peklo zažil nejen Ray Honeyford, ale i časopis The Salisbury Rerview a jeho šéfredaktor Roger Scruton. Britská asociace pro rozvoj věd obvinila časopis z „vědeckého rasismu“ a jeho přispěvatelé byli v akademickém světě ostrakizováni.

Peklo zažil nejen Ray Honeyford, ale i časopis The Salisbury Rerview a jeho šéfredaktor Roger Scruton

Scruton v roce 2002, když jako šéfredaktor skončil, o této své zkušenosti napsal: „Stálo mě to několik tisíc hodin neplacené práce, strašlivé útoky na mou pověst, tři soudní žaloby, dva výslechy na policii, jeden vyhazov, ztrátu univerzitní kariéry v Británii, nekonečné odsuzující recenze mých knih, podezřívavost toryů a nenávisť všech slušných liberálů na celém světě. Ale stálo to za to.“ Scruton byl nakonec za člena Britské akademie zvolen v roce 2008.

Svobodnější nadechnutí

Z uvedených dvou i jiných příběhů a zkušeností vyplývá, že falešně obviňování z rasismu je nejen morálně špatné, protože ničf nevinné lidi, ale i kontraproduktivní. Stejně jako v bajce o chlapečkovi, který nepravdivě opakovaně volal „vlk, vlk!“, když žádný nebyl. A poté, co skutečně přišel a chlapeček opět volal „vlk, vlk!“, nikdo mu nevěřil a nepřišel na pomoc. A tak ho vlk sežral.

Těm, kdo nepravdivě opakovaně volají „rasismus, rasismus!“, se jednou může stát, že až si pro ně přijdou skuteční rasisté a oni začnou volat „rasismus, rasismus!“, nikdo jim to nebude věřit a nepřijde na pomoc. V tom spočívá význam knih, jako je Tábor svatých od Jeana Raspaila.

Nadsazují sice, ale tématem, jemuž se věnují, a svobodou, se kterou o něm píší, rozšiřují prostor pro svobodu projevu i diskurzu a umožňují svobodněji a více se nadechnout. A to ve světě, v němž mnozí holdují a podlehlí politické korektnosti, není málo.

Romány, jako je Tábor svatých, nadsazují sice, ale tématem, jemuž se věnují, rozšiřují prostor pro svobodu projevu i diskurzu a umožňují svobodněji a více se nadechnout

Tábor svatých

Le Camp des Saints, Robert Laffont 1973

AUTOR: Jean Raspail

VYDAL: Radomír Fiksa 2009

ROZSAH: 247 stran

Roman Joch

Reklama

[Letenky Brusel levněji - Chcete do Bruselu levněji? Ověřte si dnešní ceny!](#)

[Výhodné letenky od ČSA - Z Letiště Václava Havla Praha. Letenky do celé Evropy.](#)

Další články k tématu

KULTURA | FRANCIE | VELKÁ BRITÁNIE | ZÁPAD | SVOBODA | POLITIKA | EVROPA | ŠVÝCARSKO | LITERATURA | KONZERVATISMUS | ŠKOLSTVÍ | RASISMUS | IMIGRACE | SVOBODA PROJEVU

[Vstoupit do diskuse \(7\)](#)

Registrace:

[smskou](#)

[dopisem](#)

Jiří_K	Pseudohumanita	21:30	5.11.2015
B. Rudolf	Re: Pseudohumanita	10:12	8.11.2015
B. Rudolf	Co se mi na článku líbí a co se mi	17:47	4.11.2015
B. Rudolf	Dokončení Re: Co se mi na	17:50	4.11.2015
B. Rudolf	Re: Dokončení Re: Co se mi	17:58	4.11.2015
Hoxlak	po case	15:11	4.11.2015
Hoxlak	Re: po case	16:11	4.11.2015

Počet příspěvků: 7, poslední **8.11.2015 10:12** Zobrazuji posledních 7 příspěvků.

Zpravodajství z Lidovky.cz